

Met leedwezen hebben wij kennisgenomen van het overlijden van

Alexander Münninghoff

1944 – 2020

Alexander was een gewaardeerde en inspirerende collega. Wij wensen zijn familie veel sterkte toe bij het dragen van dit grote verlies.

Namens alle medewerkers van Den Haag Centraal,

Herman Rosenberg, hoofdredacteur
René Wagemaker, uitgever

“Als je van muziek houdt, hou je ook van klokken”

Antoon Gaemers

Met grote verslagenheid ontving ik het bericht van het overlijden van de heer Gaemers. Een lichtend voorbeeld voor de uurwerkbranche en voor mij persoonlijk een groot leermeester, inspirator en vriend.

Onze gezamenlijke passie voor antieke uurwerken, onze fijne samenwerking, het zijn herinneringen die ik voor altijd zal blijven koesteren. Mijn gedachten gaan uit naar zijn familie, in het bijzonder naar zijn vrouw Marijke en zijn dochter Astrid.

Jitsko Vrieze
The Course of Time
Noordeinde 157 A
2514 GG Den Haag

De tijd vliegt...

Wij zijn bedroefd en geschokt, na een moedig gedragen ziekbed is overleden

A.H.P.M. Gaemers (Antoon)

Eigenaar van A. Gaemers Chronometrie,
Hofleverancier sinds 2002

De heer Gaemers heeft zich decennialang ingezet voor ons veilinghuis. We verliezen in hem een fijn mens, een eminente vakman op uurwerkgebied, een ondernemer pur sang en een goede vriend.

Onze gedachten en ons medeleven gaan uit naar zijn echtgenote Marijke, zijn dochter Astrid, zijn moeder en verdere familie.

Het afscheid heeft inmiddels in besloten kring plaatsgevonden.

Directie, medewerkers en bestuur
Venduehuis der Notarissen te 's-Gravenhage
Nobelstraat 5 | 2513 BC Den Haag

V-H VENDUEHUIS
AANKOPEN • VERKOPEN • VERLENEN

Foto: Piet Gispen

Alexander Münninghoff 1944 – 2020

Een intellectuele duizendpoot

Drs. Alexander Münninghoff kwam in 1944 ter wereld in Poznań, Polen tijdens een bombardement door de geallieerden, na de Tweede Wereldoorlog groeide hij op in Den Haag en Voorburg. Zijn familie had in het vooroorlogse Letland grote financiële belangen en bezittingen, maar raakte door de inlijving van de Baltische staat bij de Sovjet-Unie alles kwijt. Die familiegeschiedenis en het chaotische eerste deel van zijn leven beschreef hij in de in 2014 verschenen bestseller 'De stamhouder'.

Münninghoff bezocht het Gymnasium Haganum en studeerde daarna Slavische Taal- en Letterkunde in Leiden, die studie voltooide hij pas in 2006 aan de Universiteit van Amsterdam. Van 1967 tot 1970 deed hij dienst bij de Militaire Inlichtingen Dienst waarna zijn journalistieke carrière begon met verhalen voor de Haagse Post over dissidenten in de Sovjet-Unie en het Griekse kolonelsregime.

In 1974 stelde H.A.M. Hoefnagels, hoofdredacteur van de Haagsche Courant (HC) hem tijdens een samenzijn met freelancers in Café De Luifel aan als redacteur van de zaterdagbijlage. Een voor HC-begrippen unieke gebeurtenis, want Hoefnagels was een formele man die zelden impulsief gedrag vertoonde en zich al helemaal niet in een café liet zien. In 1976 presenteerde Münninghoff de cursus Russisch voor Teleac en niet veel later, in 1978, keerde hij de krant voor een jaar de rug toe om verslaggever van het NOS-journaal te worden.

Wereldprimeur

De HC haalde hem terug om hem tot reizend verslaggever te benoemen, wat talloze reportages uit den vreemde opleverde. Vooral oorlogen en revoluties trokken hem aan, hij bezocht daarvoor onder meer Libanon, Cambodja, de Filipijnen, Iran, Irak, El Salvador en Joegoslavië. In 1983 ontving hij de Prijs voor de Dagbladjournalistiek voor een serie verhalen

over Turkije. Een opvallende periode in zijn carrière was zijn correspondentie in de Sovjet-Unie. In 1988 leverde hem dat een wereldprimeur op, toen hij het nieuws bracht dat de USSR eenzijdig zijn troepen en de op het Westen gerichte SS20-raketten terugtrok uit Europa. Dat moment geldt als het begin van het einde van de Koude Oorlog. Enkele dagen later ontvoerde Sovjetleider Gorbatsjov zijn plannen bij de Verenigde Naties in New York. Hij hintte daarbij subtiel op het lek in Nederland. 'Ik hecht eraan te verklaren dat ik dit nu voor het eerst in openbaarheid zeg.' CNN, dat het nieuws 24 uur later van de Haagsche Courant overnam, toonde de gehele dag bij het nieuws een Nederlands vlaggetje boven in het beeld, maar vergat de bron te vermelden.

Na zijn terugkeer uit Moskou ging Münninghoff weer aan de slag op de redactie van de HC. Toch zou het nooit meer hetzelfde worden. Naarmate de HC zich meer op Den Haag richtte, liep zijn stijl van journalistiek bedrijven niet meer in de pas met de koers van de krant. In 1997 creëerde hij even lucht voor zichzelf door voor een jaar naar Sint-Petersburg te vertrekken, waar hij was aangesteld als de eerste directeur van het door hem opgerichte Nederlands Wetenschappelijk en Cultureel Instituut. Toen in 2001 de Haagsche Courant weer eens ging reorganiseren, stapte ook hij op, maar hij bleef journalistiek bedrijven, onder meer voor Den Haag Centraal. Daarnaast publiceerde hij een groot aantal boeken, zoals biografieën over Max Euwe en Hein Donner – hij was zelf een verwoed schaker – maar het grote succes kwam op het eind van zijn leven toen hij de geschiedenis van zijn familie vastlegde in 'De stamhouder'. Het boek leverde hem de Libris Geschiedenis Prijs 2015 en de Littéraire Witte Prijs 2016 op. Münninghoff was getrouwd en had drie kinderen.